

Miután leszálltam a vonatról, megálltam egy kicsit a peronon. Nézelődtem. Az elmúlt néhány óra magánya egyszerűen szertefoszlott. Az állomáson mindenféle ismerős arcok sziluettje tűnt fel. November 10-e volt. Ezen a napon az ország „kömalozó” diákjai Budapesten az ELTE TTK északi épületében gyűltek össze, hogy találkozzanak, átvegyék munkájuk eredményességét szimbolizáló díjaikat, és hogy megannyi érdekes előadást hallgathassanak meg.

Az elmúlt évekhez hasonlóan idén sem csalódhattunk. Megmaradtak a régi, hagyományos programok: a díjátadással egybekötött fogadás, *Gál Péter* és méltán közkedvelt fajátékai, de az újdonságok sem hiányoztak a változatos műsorból. Szombaton délelőtt (többek között) *Skrapits Lajos* tanár úr érdekes fizikai kísérletekkel nyugőzte le a korán (időben) érkezőket. Ezt követte *Frei Zsolt* háromdimenziós (3D) megjelenítésről szóló előadása, amely után jónéhányan (a tesztkérdésekre legtöbb jó választ adók) még az ELTE feketére festett vetítő termébe is lemehtek, ahol – a Duna vízszintje alatt – érdekes 3D filmeket és szimulációkat nézhettek meg. Vasárnap már két teremben párhuzamosan folytak az előadások. Ekkor derült fény (*Számadó László* tanár úrnak köszönhetően) arra, hogy miként lehet három egyenlő részre hajtani egy A/4-es papírlapot. Láthattunk valódi holdközveteket és a virtuális csillagászati obszervatóriumok világába is betekintést nyerhattunk.

Az előadásokról videofelvétel készült; így azoknak sem kell elkeseredni, akik lemaradtak valamelyik programról. Ezen felvételek a KöMaL honlapján megtalálhatóak.

Hosszú sípszó és a kerekek nyikorgása jelezte, hogy elindultunk hazafelé. Szomorúan néztem ki az ablakon kezemben egy három egyenlő részre hajtott papírlappal. Ránéztem és elmosolyodtam: „most is tanultam”.